

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg

Dato: 24. maj 2013
Enhed: Primær Sundhed
Sagsbeh.: SUMLAV
Sags nr.: 1300712
Dok nr.: 1219442

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg har den 29. januar 2013 stillet følgende spørgsmål nr. 347 (Alm. del) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Flemming Møller Mortensen (S).

Spørgsmål nr. 347:

” Vil ministeren redegøre for, hvordan en autorisationsordning for musikterapeuter i Danmark kan realiseres? ”

Svar:

Det er i lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed fastsat, hvilke grupper af sundhedspersoner, som er underlagt en autorisationsordning.

Med en autorisation følger retten til at anvende en forbeholdt titel. Ved forbeholdt titel menes, at alene den, der er autoriseret med en bestemt sundhedsfaglig titel, må anvende den tilknyttede titel. Med autorisationstitlen er det meningen, at borgeren kan have tillid til den autoriserede sundhedspersons faglighed. For at få autorisation stilles der uddannelsesmæssige krav, og der fastsættes pligter for de autoriserede sundhedspersoner i forbindelse med udøvelsen af deres virksomhed, hvilket Sundhedsstyrelsen fører tilsyn med. Ved at autorisere sundhedspersoner vil de også med større sikkerhed kunne identificeres, og tilsynsmyndigheden vil således kunne gribe ind over for sundhedspersoner, der ikke overholder pligterne i autorisationsloven.

Det er regeringens opfattelse, at der generelt skal udvises tilbageholdenhed med indskrænkninger i den frie og lige adgang til erhvervsudøvelse i form af autorisationsordninger.

En autorisationsordning skal således ikke indføres udelukkende som en officiel anerkendelse af den samfundsmæssige værdi af den indsats, der ydes af udøverne af en bestemt virksomhed, men være baseret på nøje overvejelser om det reelle behov for en sådan ordning efter en afvejning mellem hensynet til patienternes sikkerhed som forbrugere over for hensynet til fri og lige adgang til erhvervsudøvelse.

Det bør herunder overvejes, om den virksomhed, den enkelte gruppe udøver, nødvendiggør særligt myndighedstilsyn, fordi den ikke er offentlig reguleret i forvejen, og om kvalitetssikring kan opnås på anden måde end ved autorisation.

Der skal i den forbindelse lægges vægt på, om gruppen i forvejen er velreguleret gennem offentlig uddannelse med tilhørende mulighed for dokumentation af kvalifikationer i form af eksamensbevis. Det sammenholdes med, i hvilket omfang gruppen udøver selvstændig privat virksomhed, idet ansættelse i det offentlige sundhedsvæsen i mange tilfælde indebærer tilstrækkelige muligheder for regulering af personalets faglige adfærd, i kraft af ledelsernes adgang til instruktion og supervision. Det bør tillige indgå i overvejelserne, i hvilken udstrækning udøvelsen af virksomheden konkret kan udgøre en fare for patienterne, samt om der inden for den enkelte erhvervsgruppe hyppigt forekommer uhensigtsmæssig faglig adfærd af en karakter, som bør kunne imødegås med tilsynsforanstaltninger.

En autorisation af musikterapeuter som sundhedspersoner efter lov om autorisation og om sundhedsfaglig virksomhed vil således kræve, at en konkret afvejning af ovenstående hensyn taler for at etablere en sådan ordning, og vil kræve en ændring af loven.

Med venlig hilsen

Astrid Krag / Louise Avnstrøm